

Arrest

nr. 302 733 van 5 maart 2024
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VANGOIDSENHOVEN
Interleuvenlaan 62
3001 HEVERLEE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Amerikaanse nationaliteit te zijn, op 20 juli 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 13 april 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 28 juli 2023 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 december 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 februari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. VANGOIDSENHOVEN, en van advocaat Ö. SOZEN, die loco advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster meldt zich op 17 december 2021 aan bij de administratieve diensten van de gemeente Hoegaarden en wordt in het bezit gesteld van een aankomstverklaring die attesteert dat zij is toegelaten tot een verblijf tot 2 maart 2022.

1.2. Verzoekster dient op 14 maart 2022 een eerste aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Belgische echtgenoot. Inzake deze aanvraag beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie op 6 september 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

1.3. Op 19 oktober 2022 dient verzoekster een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Belgische echtgenoot. Inzake deze aanvraag beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie op 13 april 2023 opnieuw tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5° lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 19.10.2022 werd ingediend door:

*Naam: [A.] - Voomaam: [J.] - Nationaliteit: Verenigde Staten van Amerika - Geboortedatum: [1954]
Geboorteplaats: [...] - Identificatienummer in het Rijksregister: [...]
Verblijvende te: [...]*

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan in functie van haar echtgenoot. de genaamde [A.D.J.F.] (RR [...]) van Belgische nationaliteit in toepassing van artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging 'de familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg: 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°. van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt."

Als bewijs van bestaansmiddelen legt de referentiepersoon een document over van de Social Security Administration (VS), waarin geattesteerd wordt dat hij voor juni 2021 een bedrag van 1268 US Dollar zal uitgekeerd krijgen (in juli 2021). Het attest vermeldt voorts dat de referentiepersoon dit bedrag maandelijks zal ontvangen. Verder legt betrokkene nog documenten voor van zijn profiel waaruit blijkt dat deze bedragen gestort werden in de période augustus 2021 tot en met augustus 2022. Echter, is het niet duidelijk hoe lang de referent nog recht heeft op deze uitkering. Ook blijkt niet uit deze voorgelegde documenten of dit over nette inkomsten gaat. Bijgevolg is het niet duidelijk 1) over welke inkomsten de referent beschikt en 2) deze inkomsten stabiel zijn. Met de voorgelegde bewijzen van bestaansmiddelen van betrokkene zelf en dhr. [A.A.L.] kan geen rekening gehouden worden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Het is immers wel degelijk de Belg die dient aan te tonen over voldoende bestaansmiddelen te kunnen beschikken opdat is voldaan aan de bepalingen van art. 40ter van de wet van 15.12.1980 en niet een derde of een familielid van die Belg (zie Grondwettelijk Hof arrest nr. 149/2019 van 24.10.2019).

De behoefteanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 is in dit geval overbodig. Er werd immers niet vastgesteld dat het inkomen ontoereikend is, wel dat de huidige bestaansmiddelen heden niet duidelijk zijn. Bijgevolg wordt de aanvraag van een verblijfskaart geweigerd omdat is aangetoond dat niet is voldaan aan de bestaansmiddelenvereiste. Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er de aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens een van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 40ter en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Zij zet haar middel uiteen als volgt:

"Verzoekster diende een aanvraag tot gezinshereniging in om haar Belgische echtgenoot te vervoegen in België.

In deze situatie gelden de volgende bepalingen van artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet [...]

In de bestreden beslissing stelt verwerende partij dat verzoekster niet heeft aangetoond dat de Belgische referentiepersoon beschikt over de vereiste stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

In eerste instantie wordt geoordeeld dat de voorgelegde stukken niet toelaten een duidelijk zicht te hebben op de duurtijd van uitbetaling van de uitkering van de heer [D.A.], de echtgenoot van verzoekster.

Deze redenering kan niet gevolgd worden.

Haar echtgenoot de heer [D.A.] ontvangt een maandelijkse uitkering van de Amerikaanse sociale zekerheid, ten belope van 1264 dollar op maandbasis (stuk 2)

Stuk 2 zoals gevoegd (en reeds opgenomen in het administratief dossier) bevestigt expliciet 1) dat de heer [A.] een maandelijks bedrag zal ontvangen van 1264 dollar met ingang van juni 2021 met een eerste betaling in juli 2021, 2) dat de heer [A.] dit bedrag vervolgens tegen de derde van elke maand zal ontvangen en tot slot 3) dat met ingang van begin november 2037 er een volledige maandelijkse betaling zal volgen. (stuk 2)

De motivering van verwerende partij als zou niet duidelijk zijn hoe lang de heer [A.] nog recht hebben op deze uitkering, om te stellen dat niet is aangetoond of sprake is van stabiele bestaansmiddelen, manifest onhoudbaar want strijdig met de inhoud van de voorliggende stukken

Stuk 2 stelt op onvoorwaardelijke wijze, en dus zonder enige beperking in tijd, dat de heer [A.] gerechtigd is op een uitkering vanaf juli 2021 op maandelijkse basis, en meer nog dat deze uitkering zal verhoogd worden, vanaf begin november 2037 zodat het "stabiel" karakter van de uitkering onmogelijk ernstig betwist worden

Bijgevolg schendt verwerende partij de beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid het materieel motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Van een correcte feitenvinding waartoe verwerende partij gehouden is, is geen sprake.

In tweede instantie stelt verwerende partij dat het inkomen van verzoekster EN van de inwonende zoon [L.A.] niet in rekening kunnen worden gebracht bij de beoordeling van deze verblijfsvoorwaarde, omdat enkel de eigen inkomsten van de Belgische referentiepersoon kunnen worden aanvaard opdat is voldaan aan de bepalingen van artikel 40 ter van de wet van 15 december 1980 en niet een derde of een familielid van die Belg

Verwerende partij besluit hieruit dat het bijgevolg " niet duidelijk is 1) over welke inkomsten de referent beschikt en 2) deze inkomsten stabiel zijn"

Voormelde redenering kan opnieuw niet worden gevolgd.

Verzoekster ontvangt sinds 2 juli 2020 een uitkering op maandbasis van 1418 dollar per maand, als gepensioneerd werknemer. (stuk 3)

De uitbetaalde uitkeringen betreffen netto bedragen, zoals blijkt uit stuk 3 waar vermeld staat dat de uitkeringen verstrekt in 2020 ten belope van 16920 dollar netto uitkeringen betreffen. (stuk 4)

Tevens zijn er de inkomsten van de inwonende zoon, die deel uitmaakt van het kerngezin, en een inkomen uit arbeid ten belope van gemiddeld 2000 EUR op maandbasis verdient. Het administratief dossier bevat zijn arbeidscontract afgesloten in 2021, de loonfiches van het afgelopen jaar, evenals de individuele rekening voor de inkomsten van het jaar 2021

De inkomsten van verzoekster EN de inkomsten van de inwonende zoon [L.A.] gevoegd aan de inkomsten van de Belgische referentie, de echtgenoot van verzoekster, strekken onbetwistbaar tot bewijs dat er voldaan is aan de voorwaarde van stabiele toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. De maandelijkse inkomsten van het kerngezin bedragen immers ruim 4300 EUR op maandbasis.

De huur voor de woonst bedraagt 850 EUR op maandbasis, een bijzonder laag bedrag gezien de gemiddelde actuele huurprijzen reeds 1000 EUR bedragen. Voor het overige zijn er geen bijzondere uitgavenposten.

De visie van verwerende partij druist in tegen de voorliggende objectieve elementen.

Verwerende partij hanteert namelijk een te strikte interpretatie van het woord "beschikken" in artikel 40 § 2 ter Vw waar zij principieel weigert het inkomen van de verzoeker (en andere kernfamilieleden zoals de inwonende zoon) mee in rekening te brengen.

De in artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet vervatte bepaling dat de zogenaamde statische Belg die zich wil laten begeleiden of vervoegen door zijn derdelander-echtgenoot moet beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen vindt haar oorsprong in de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 12 September 2011).

De wetgever heeft er bij de wijziging van de artikelen 40 en volgende van de Vreemdelingenwet met de voormelde wet van 8 juli 2011 uitdrukkelijk voor gekozen dat de statische Belgen op het vlak van gezinshereniging "op voet van gelijkheid [worden] geplaatst met de vreemdelingen uit derde landen" en dit werd "essentieel" geacht (Parl. St. Kamer 2010-2011, nr. 53/443-18, p. 150; RvS 24 oktober 2017, nr. 239.533; RvS 17 januari 2017, nr. 237.044). Een ongelijke behandeling op het vlak van gezinshereniging tussen voormelde categorieën werd "onverantwoord" geacht, "want de nationaliteit is nauwelijks doorslaggevend voor het welslagen van de integratie" (Parl. St. Kamer 2010-2011, nr. 53/443-18, p. 11, 59 en 159-160). Zo wenste men ook aan te sluiten bij de praktijk zoals deze, bijvoorbeeld, reeds jaren gold in Nederland (Parl. St. Kamer 2010-2011, DOC 53/443-14, p. 23). De amendementen met nrs. 162 en 169, die hebben geleid tot de artikelen 10 en 40ter van de Vreemdelingenwet, zijn tegelijkertijd neergelegd en hebben het voorwerp uitgemaakt van dezelfde toelichting (RvS 1 oktober 2019, nr. 245.601; RvS 12 februari 2019, nr. 243.676).

Wat de voorwaarde inzake de bestaansmiddelen zoals vervat in artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet betreft, geven de voorbereidende werken duidelijk aan dat de wetgever de bedoeling had om de aanvragers van het verblijf op deze basis en de aanvragers van het verblijf op basis van artikel 10 van de Vreemdelingenwet aan een identieke regeling te onderwerpen (zie Parl. St. Kamer 2010-2011, DOC 53/443-14, 23, "Voortaan zullen voor hen dezelfde voorwaarden van toepassing zijn als in de gevallen waarbij de gezinshereniging plaatsvindt met een niet-EU burger die in België over een verblijfsrecht van onbeperkte duur beschikt"; zie ook Parl. St. Kamer 2010-2011, DOC 53/443-18, p. 11-13).

De bestaansmiddelenvereiste in artikel 10, §§ 2 en 5 van de Vreemdelingenwet in het kader van de gezinshereniging met derdelanders is zo ook in heel gelijkaardige bewoordingen gesteld als de bestaansmiddelenvereiste in artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Dit gegeven vindt bevestiging in het arrest van het Grondwettelijk Hof van 26 September 2013 met nr. 121/2013, waarin het Hof naar aanleiding van de voormelde wet van 8 juli 2011 vaststelde dat er geen onderscheid bestaat "in de wijze waarop de oorsprong van de bestaansmiddelen van de gezinshereniger in aanmerking zou worden genomen, naargelang deze een onderdaan van een derde Staat, dan wel een Belg is, nu de artikelen 10, § 2, en 40ter, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 op dit punt in identieke bewoordingen zijn gesteld" (B.64.6).

De regeling ingevoerd door de voormelde wet van 8 juli 2011 voor de gezinshereniging met derdelanders, zoals thans voorzien in de artikelen 10 en 10bis van de Vreemdelingenwet, vormt een omzetting van de richtlijn 2003/86 (zie Parl. St. Kamer 2010-2011, nr. 53/443-1, p. 4). De betreffende bepalingen dienen dan ook te worden geïnterpreteerd overeenkomstig de rechtspraak van het Hof van Justitie met betrekking tot deze richtlijn.

Artikel 7, lid 1 van de richtlijn 2003/86 stelt als volgt:

"Bij de indiening van het verzoek tot gezinshereniging kan de betrokken lidstaat de persoon die het verzoek heeft ingediend, verzoeken het bewijs te leveren dat de gezinshereniger beschikt over:

[...]

c) stabiele en regelmatige inkomsten die volstaan om hemzelf en zijn gezinsleden te onderhouden, zonder een beroep te doen op het stelsel voor sociale bijstand van de betrokken lidstaat. De lidstaten beoordelen daartoe de aard en de regelmaat van deze inkomsten en kunnen rekening houden met de nationale minimumlonen en pensioenen, evenals met het aantal gezinsleden."

Het Hof van Justitie gaf in zijn arrest van 6 december 2012 in de zaken C-356/11 en C-357/11, O. en S. en L, aan dat, wat de bestaansmiddelenvereiste in het kader van de richtlijn 2003/86 betreft, "het [...] vereiste geïndividualiseerd onderzoek van de verzoeken om gezinshereniging in beginsel betrekking heeft op de inkomsten van de gezinshereniger en niet op de inkomsten van de onderdaan van het derde land waarvoor uit hoofde van gezinshereniging een verblijfsrecht wordt aangevraagd (zie arrest Chakroun, punten 46 en 47)" (punt 72).

In een meer recent arrest van 3 oktober 2019 in de zaak C-302/18, X. tegen België, heeft het Hof van Justitie, gevat door een prejudiciële vraag met betrekking tot de richtlijn 2003/209/EG van de Raad van 25 november 2003 betreffende de status van langdurig ingezeten onderdanen van derde landen, incidenteel ook verduidelijking gebracht inzake de voorwaarde van de bestaansmiddelen die de lidstaat kan stellen overeenkomstig artikel 7, lid 1 van de richtlijn 2003/86.

Het Hof van Justitie oordeelde dat "uit artikel 7, lid 1, onder c), van richtlijn 2003/86 voortvloeit] dat niet de herkomst van de inkomsten beslissend is, maar de stabiliteit en de toereikendheid ervan, rekening houdend met de individuele situatie van de betrokkene" (punt 40).

Het Hof van Justitie onderstreept hierbij vervolgens dat "[u]it het onderzoek van de bewoordingen, de doelstelling en de context van artikel 5, lid 1, onder a), van richtlijn 2003/109, in het licht van met name de vergelijkbare bepalingen van de richtlijnen 2004/38 en 2003/86, [...] naar voren [komt] dat de herkomst van de in deze bepaling genoemde inkomsten voor de betrokken lidstaat geen beslissend critérium is bij de toets of zij vast, regelmatig en voldoende zijn" (punt 41) en dat het "aan de bevoegde autoriteiten van de lidstaten [staat] om de individuele situatie van de aanvrager van de status van langdurig ingezetene in haar geheel concreet te analyseren, en te onderbouwen of zijn inkomsten al dan niet voldoende zijn en al dan niet een zekere bestendigheid en continuïteit vertonen, zodat de aanvrager niet ten laste komt van het gastland" (punt 42).

Zoals reeds hoger aangegeven, heeft de Belgische wetgever op het vlak van de gezinshereniging met de eigen nationale onderdanen die geen gebruik hebben gemaakt van hun rechten van vrij verkeer willen aansluiten bij de praktijk zoals deze reeds langer geldt in bijvoorbeeld Nederland waarbij hiervoor dezelfde voorwaarden gelden als in de situatie van gezinshereniging met derdelanders zoals geregeld in de richtlijn 2003/86.

In de Nederlandse context aanvaardde het Hof van Justitie reeds dat het bevoegd was om uitspraak te doen over prejudiciële vragen over de bepalingen van de richtlijn 2003/86 in situaties die handelden over de gezinshereniging met de eigen nationale onderdanen die geen gebruik hadden gemaakt van hun rechten van vrij verkeer. Het Hof van Justitie achtte het gerechtvaardigd dat het Unierechtelijke bepalingen uitlegt in situaties die niet binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen "wanneer deze bepalingen door het nationale recht op rechtstreekse en onvoorwaardelijke wijze toepasselijk zijn gemaakt op dergelijke situaties, teneinde een gelijke behandeling te verzekeren van deze situaties en situaties die binnen de werkingssfeer van die bepalingen vallen". Het Hof aanvaardde dat hiervan sprake was in de Nederlandse context waar de nationale wetgever een situatie die binnen de werkings-sfeer van het recht van de Unie valt en een situatie die niet binnen de werkingssfeer van dat recht valt aan eenzelfde regel onderwerpt, waardoor volgens het nationale recht deze situaties op dezelfde wijze moeten worden behandeld (HvJ 12 december 2019, G.S. en V.G., zaken C-381/18 en C-382/18, punten 38-48, en de aldaar aangehaalde rechtspraak). Het Hof van Justitie benadrukte dat de Europese Unie er in dergelijke situaties belang bij heeft dat, ter vermindering van uiteenlopende uitleggingen in de toekomst, de uit het Unierecht overgenomen bepalingen uniform worden uitgelegd (punt 42).

Deze rechtspraak van het Hof van Justitie bouwt verder op eerdere rechtspraak waarbij het Hof zijn bevoegdheid reeds aanvaardde in situaties waarin "de nationale wetgever bij de omzetting van de bepalingen van een richtlijn in nationaal recht heeft besloten, zuiver interne situaties op dezelfde wijze te behandelen als situaties die door de richtlijn worden geregeld, en hij zijn nationale wetgeving dus heeft aangepast aan het gemeenschapsrecht" (HvJ 17 juli 1997, Leur-Bloem, C-28/95, punt 34).

Ook de Raad van State heeft al in verschillende arresten aangegeven dat een richtlijnconforme interpretatie van een nationale bepaling aan de orde is in gevallen waarin de feiten van het hoofdgeding weliswaar niet binnen de directe werkingssfeer van het Unierecht vallen, maar de bepalingen van dat recht van toepassing zijn op grond van de nationale wettelijke regeling waarin ten aanzien van situaties waarvan alle aspecten zich binnen één lidstaat afspelen, is gekozen voor dezelfde aanpak als in het Unierecht (zie onder meer RvS 24 oktober 2017, nr. 239.533; RvS 17 januari 2017, nr. 237.044).

In haar arrest van 15 februari 2021 heeft de Raad dan ook terecht geoordeeld dat gelet op enerzijds de tekstuele gelijkenissen in de wet wat betreft de bestaansmiddelenvereiste en anderzijds de duidelijke wil van de wetgever om, wat deze vereiste betreft, de gezinshereniging op grond van artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet en deze op grond van de artikelen 10 en 10bis van de Vreemdelingenwet aan eenzelfde regeling te onderwerpen, om ook een gelijke behandeling van deze categorieën te verzekeren, deze voorwaarde zoals vervat in artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet moet worden geïnterpreteerd in overeenstemming met de richtlijnen gegeven door het Hof van Justitie, zoals hierboven weergegeven. Rekening houdend met enerzijds de tekst van de wet en de wil van de wetgever en anderzijds de recente ontwikkelingen in de rechtspraak van het Hof van Justitie, dringt volgens de Raad een andere lezing van artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet zich op, waarbij de herkomst van de bestaansmiddelen geen beslissend critérium is. In deze interpretatie laat artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet het bestuur niet toe om de bestaansmiddelen van de aanvrager zelf zonder meer buiten beschouwing te laten om de enkele reden dat dit niet de persoonlijke bestaansmiddelen zijn van de Belgische referentiepersoon. Enkel deze interpretatie sluit trouwens aan bij de eerdere uitspraak van het Grondwettelijk Hof van 26 September 2013 in het arrest met nr. 121/2013 dat er geen onderscheid bestaat "in de wijze waarop de oorsprong van de bestaansmiddelen van de gezinshereniger in aanmerking zou worden genomen, naargelang deze een onderdaan van een derde Staat, dan wel een Belg is, nu de artikelen 10, § 2, en 40ter, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 op dit punt in identieke bewoordingen zijn gesteld" (B.64.6).

Ook in de voorliggende zaak geeft verwerende partij in de bestreden beslissing aan dat zij de bestaansmiddelen van verzoeker zelf weigert in rekening te brengen, om de enkele reden dat dit niet de persoonlijke bestaansmiddelen zijn van de Belgische referentiepersoon.

Bijgevolg interpreteert de verwerende partij hiermee de term "beschikken" in artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet te strikt met miskennis van artikel 40 ter VW".

2.2. Verweerder repliceert in zijn nota met opmerkingen als volgt:

"1.

De artikelen 2 & 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. In de bestreden beslissing wordt duidelijk het determinerende motief aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen. Bij de beoordeling van de naleving van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn oordeel omtrent de feiten in de plaats te stellen van het oordeel van het bestuur. Hij is enkel bevoegd om na te gaan of de administratieve overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224 475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidscontrole van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verwerende partij in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 52, §4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en het door verzoeker geschonden geachte artikel 40ter van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. De thans nuttige passages uit het door verzoeker geschonden geachte artikel 40ter van de vreemdelingenwet luiden als volgt:

[...]

Bij de gezinsherenigingsaanvraag heeft verzoekster de volgende stukken ter staving van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon neergelegd:

- document van de Social Security Administration (VS) dat de referentiepersoon een bedrag van 1264 US dollar zal ontvangen vanaf juli 2021 tot november 2037.
- Overzicht rekeninguitreksels van de betalingen.

Van verzoekster zelf:

- document van de Social Security Administration (VS) dat verzoekster een bedrag van 1410 US dollar zal ontvangen vanaf juli 2020.

Daarnaast zijn er ook bewijzen (arbeidsovereenkomst en loonfiches) voorgelegd omtrent de bestaansmiddelen van de meerderjarige zoon [L.]

Er blijkt uit de stukken van het administratief dossier niet dat de verzoekende partij voor het nemen van de bestreden beslissing nog andere aanvullende documenten betreffende de bestaansmiddelen van de referentiepersoon heeft overgemaakt.

De Belgische referentiepersoon krijgt een uitkering van 1264 US dollar (=1154 euro) vanaf juli 2021.

De bestreden beslissing motiveert hieromtrent als volgt:

[...]

Zoals vermeld in de bestreden beslissing is het niet duidelijk of de uitkeringen die de Belgische referentiepersoon ontvangt vanuit de VS bruto of netto bedragen zijn.

Bij gebrek aan beschikbare inkomsten van de referentiepersoon die in aanmerking kunnen worden genomen, oordeelt verwerende partij dat de behoefteanalyse overeenkomstig artikel 42 §1 tweede lid van de Vreemdelingenwet overbodig is.

Artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: "Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid."

De verwerende partij moet een behoefteanalyse maken indien de eigen inkomsten waarover de Belgische onderdaan beschikt lager liggen dan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet (vaste rechtspraak RvS, zie o.a. RvS 4 oktober 2016, nr. 235.982). Echter stelt de bestreden beslissing vast dat er geen beschikbare bestaansmiddelen voorliggen van de Belgische referentiepersoon. In dit geval dient er derhalve geen behoefteanalyse te geschieden.

Waar verzoekster verwijst naar arresten van de Raad, wenst verwerende partij op te merken dat verzoeker niet op dienstige wijze kan verwijzen naar de arresten van de Raad. Immers hebben precedents in het Belgisch rechtssysteem geen bindende kracht en moet elke zaak individueel beoordeeld worden. Bovendien maakt verzoeker niet aannemelijk op welke manier de situatie van de aangehaalde zaak gelijkaardig zou zijn aan zijn eigen situatie.

Waar verzoekende partij verwijst naar haar eigen inkomsten en naar de inkomsten van haar zoon, kunnen we meedelen dat de inkomsten van de verzoekende partij alsook van de zoon niet in aanmerking kunnen worden genomen. De zoon van verzoekster heeft de referentiepersoon of verzoekster niet ten laste. Het Hof van Justitie gaf in zijn arrest van 6 december 2012 in de zaken C-356/11 en C-357/11, O. en S. en L., aan dat, wat de bestaansmiddelenvereiste in het kader van de richtlijn 2003/86 betreft, "het [...] vereiste geïndividualiseerd onderzoek van de verzoeken om gezinshereniging in beginsel betrekking heeft op de inkomsten van de gezinshereniger en niet op de inkomsten van de onderdaan van het derde land waarvoor uit hoofde van gezinshereniging een verblijfsrecht wordt aangevraagd (zie arrest Chakroun, punten 46 en 47)" (punt 72).

Het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr. 149/2019 van 24 oktober 2019 heeft geoordeeld dat "Artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 « betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen », zowel in de versie vóór als in de versie na de wijziging ervan bij de wet van 4 mei 2016 « houdende diverse bepalingen inzake asiel en migratie en tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen », schendt de artikelen 10 en 11 van de Grondwet niet, in de interpretatie dat de bestaansmiddelen waarover de Belgische gezinshereniger die niet zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend, dient te beschikken opdat zijn echtgenoot een verblijfsrecht zou kunnen verkrijgen, uitsluitend de persoonlijke bestaansmiddelen van de gezinshereniger dienen te zijn. [...]".

Hieruit blijkt dat de verwerende partij de eigen middelen van de verzoekende partij niet in rekening dient te brengen. Verzoekende partij kan dan ook niet op dienstige wijze verwijzen naar de eigen inkomsten van de verzoekende partij, noch kan zij verwachten dat de verwerende partij zijn eigen bestaansmiddelen in aanmerking neemt bij de beoordeling van de bestaansmiddelen waarover de Belg dient te beschikken. In de bestreden beslissing wordt dan ook terecht geoordeeld dat met de inkomsten van verzoekster zelf geen rekening kan gehouden worden.

In een recent cassatiearrest van de Raad van State van 2/3/2023 (arrestnummer 255.940) besliste de Raad van State dat "Bij de behoefteanalyse wordt dus op basis van de behoeften van de gezins-hereniger en zijn familieleden nagegaan of bestaansmiddelen die lager zijn dan het voornoemde referentiebedrag toch volstaan opdat de gezinshereniger zichzelf en zijn familieleden kan onderhouden zonder dat zij ten laste komen van het sociale bijstandstelsel. De behoefteanalyse strekt er echter niet toe om bestaansmiddelen die niet in aanmerking komen, zoals te dezen inkomsten van de aanvrager zelf, toch in aanmerking te nemen." [...]

Met zijn uiteenzetting maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze. Een schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond."

2.3. Artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. In de voorliggende zaak dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing zowel in rechte als in feite is gemotiveerd en dat de voorziene motivering als pertinent en draagkrachtig kan worden beschouwd. Uit het betoog van verzoekster blijkt ook dat zij de motieven van deze beslissing kent en begrijpt. Zij is er zo in geslaagd middelen aan te wenden die de deugdelijkheid van de opgegeven motieven betreffen. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is dus bereikt, waardoor een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de aangehaalde wetsbepalingen niet wordt aangetoond.

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.5. Verzoekster beriep zich ten overstaan van het bestuur op een recht op gezinshereniging als echtgenote van een Belgische onderdaan op grond van artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet. Deze wetsbepaling stelt als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie : 1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

[...]

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.

2° beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem vergezellen of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2, van het Burgerlijk Wetboek. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belg bewijst dat het onroerend goed aan de opgelegde voorwaarden voldoet.

3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. Als een attest van geen huwelijksbeletsel is afgegeven, wordt er naar aanleiding van het onderzoek van een aanvraag tot gezinshereniging gebaseerd op het voltrokken huwelijk, waarvoor het attest is afgegeven, geen nieuw onderzoek uitgevoerd, tenzij er nieuwe gegevens zijn.

[...]”

Uit lezing van artikel 40ter, § 2 juncto artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet volgt dat in het kader van een aanvraag tot afgifte van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, met name in de hoedanigheid van echtgenote van een Belg, op cumulatieve wijze moet worden voldaan aan de volgende voorwaarden:

- het familielid moet de Belgische referentiepersoon vergezellen of vervoegen;

- de Belgische referentiepersoon moet beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, en;
- de Belgische referentiepersoon moet beschikken over een voldoende huisvesting en een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hemzelf en zijn familieleden dekt.

Artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet voorziet daarnaast als volgt:

“Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

2.6. Verzoeksters aanvraag voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie wordt geweigerd, omdat verweerder oordeelt dat niet is aangetoond dat de Belgische echtgenoot beschikt over de vereiste stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Verweerder stelt in zijn beslissing vast dat de Belgische referentiepersoon sinds juli 2021 een uitkering krijgt van de ‘*Social Security Administration*’ in de Verenigde Staten en dat dit bedrag ook daadwerkelijk werd gestort op zijn rekening in de periode van augustus 2021 tot augustus 2022. Hij motiveert echter dat het onduidelijk is hoe lang de referentiepersoon nog recht heeft op deze uitkering en dat ook niet blijkt of het gaat over netto-inkomsten of niet. Hij concludeert dan ook dat het niet duidelijk is 1) over welke inkomsten de referentiepersoon beschikt en 2) of deze inkomsten stabiel zijn. Hij stelt verder vast dat geen rekening kan worden gehouden met de bestaansmiddelen van verzoekster zelf of die van de gemeenschappelijke zoon van verzoekster en de Belgische referentiepersoon, daar de Belg zelf dient aan te tonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken en niet een derde of een familielid van de Belg. Een behoefteanalyse is volgens verweerder in voorliggende situatie overbodig.

2.7. Verzoekster gaat vooreerst in op de motieven inzake de eigen bestaansmiddelen van haar Belgische echtgenoot. Zij wijst er op dat uit de door haar bij de aanvraag gevoegde stukken blijkt dat haar echtgenoot sinds juli 2021 een maandelijks bedrag van 1.264 Amerikaanse dollar ontvangt van de Amerikaanse ‘*Social Security Administration*’ en dat hij vanaf november 2037 zelfs een hoger maandelijks bedrag zal ontvangen. Zij betoogt dat verweerder ten onrechte heeft gesteld dat niet blijkt hoelang haar echtgenoot recht zal hebben op deze uitkering, nu dit stuk duidelijk aangeeft dat hij zonder beperking in de tijd is gerechtigd op deze uitkering. Het stabiel karakter van deze uitkering kan volgens haar niet worden betwist.

2.8. In het administratief dossier bevindt zich inderdaad een brief van de Amerikaanse ‘*Social Security Administration*’, meer bepaald de dienst ‘*retirement, survivors and disability insurance*’, die is gericht aan de Belgische referentiepersoon. In dit schrijven wordt het volgende meegedeeld:

“Wat We Will Pay And When

You will receive \$1,264.00 for June 2021 in July 2021.

After that, you will receive \$1,264.00 on or about the third of each month.

You will receive your full regular monthly payment beginning November 2037”

(eigen vertaling:

“Wat we zullen betalen en wanneer

U zal voor juni 2021 \$1,264.00 ontvangen in juli 2021.

Daarna, zal u \$1,264.00 ontvangen op of rond de derde van elke maand.

U zal uw gewoonlijke volledige maandelijkse betaling ontvangen vanaf november 2037.”)

Hieruit blijkt dat, zoals verzoekster terecht aangeeft, de referentiepersoon vanaf juli 2021 een maandelijkse betaling van \$1,264.00 zal ontvangen en dat deze minstens loopt tot november 2037. Vanaf november 2037 zal de referentiepersoon zelfs een hoger bedrag ontvangen. Het betreft aldus een uitkering die langdurig kan worden genoten en waarvoor geen enkele einddatum in het vooruitzicht wordt gesteld. Bovendien heeft verzoekster ook aangetoond dat het bedrag van deze uitkering volledig wordt uitbetaald aan haar echtgenoot. Zo bevat het administratief dossier een overzicht van deze betalingen voor de periode van augustus 2021 tot en met augustus 2022. Aldus moet worden aangenomen dat verzoekster terecht aanvoert dat verweerder niet de nodige zorgvuldigheid in acht heeft genomen bij de beoordeling van de voorgelegde stukken met betrekking tot de inkomsten van de Belgische echtgenoot.

Verweerder geeft onterecht aan dat het stabiel karakter van de uitkering niet blijkt en ook dat het onduidelijk is of de referentiepersoon over dit volledige bedrag kan beschikken. Wat dit laatste betreft, wordt alleszins ook niet verder gemotiveerd waarom er alsnog reden zou zijn om hierover te twijfelen. Het verweer in de nota met opmerkingen, dat er zich in wezen toe beperkt het standpunt uit de bestreden beslissing te hernemen, doet hierover niet anders oordelen.

2.9. Verzoekster gaat in tweede instantie in op de motieven in de bestreden beslissing aangaande haar eigen bestaansmiddelen. Zij is van mening dat verweerder de term “beschikken” in artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet te strikt interpreteert, waar hij principieel weigert haar inkomsten uit pensioen uit de Verenigde Staten mee in rekening te brengen.

2.10. De in artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet vervatte bepaling dat de zogenaamde statische Belg die zich wil laten begeleiden of vervoegen door zijn derdelander-echtgenoot moet beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen vindt haar oorsprong in de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 12 september 2011).

De wetgever heeft er bij de wijziging van de artikelen 40 en volgende van de Vreemdelingenwet met de voormelde wet van 8 juli 2011 uitdrukkelijk voor gekozen dat de statische Belgen op het vlak van gezinshereniging “op voet van gelijkheid [worden] geplaatst met de vreemdelingen uit derde landen” en dit werd “essentieel” geacht (Parl.St. Kamer 2010-2011, nr. 53/443-18, p. 150; RvS 24 oktober 2017, nr. 239.533; RvS 17 januari 2017, nr. 237.044). Een ongelijke behandeling op het vlak van gezinshereniging tussen voormelde categorieën werd “onverantwoord” geacht, “want de nationaliteit is nauwelijks doorslaggevend voor het welslagen van de integratie” (Parl.St. Kamer 2010-2011, nr. 53/443-18, p. 11, 59 en 159-160). Zo wenste men ook aan te sluiten bij de praktijk zoals deze, bijvoorbeeld, reeds jaren gold in Nederland (Parl.St. Kamer 2010-2011, DOC 53/443-14, p. 23). De amendementen met nrs. 162 en 169, die hebben geleid tot de artikelen 10 en 40ter van de Vreemdelingenwet, zijn tegelijkertijd neergelegd en hebben het voorwerp uitgemaakt van dezelfde toelichting (RvS 1 oktober 2019, nr. 245.601; RvS 12 februari 2019, nr. 243.676).

Wat de voorwaarde inzake de bestaansmiddelen zoals vervat in artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet betreft, geven de voorbereidende werken duidelijk aan dat de wetgever de bedoeling had om de aanvragers van het verblijf op deze basis en de aanvragers van het verblijf op basis van artikel 10 van de Vreemdelingenwet aan een identieke regeling te onderwerpen (zie Parl.St. Kamer 2010-2011, DOC 53/443-14, 23: “Voortaan zullen voor hen dezelfde voorwaarden van toepassing zijn als in de gevallen waarbij de gezinshereniging plaatsvindt met een niet-EU burger die in België over een verblijfsrecht van onbeperkte duur beschikt”; zie ook Parl.St. Kamer 2010-2011, DOC 53/443-18, p. 11-13).

2.11. Nadat de Raad van State in zijn advies van 13 april 2011 een bemerking maakte inzake het Unieburgerschap van Belgen en artikel 20 van het VWEU, werd er vervolgens weliswaar voor geopteerd om de gezinshereniging met Belgen niet onder te brengen in artikel 10 en volgende van de Vreemdelingenwet, maar de regeling van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet verder uit te werken. Hiermee blijkt evenwel niet dat werd teruggekomen op de bedoeling om, wat de voorwaarden betreft, waaronder dus ook de voorwaarde op het vlak van de bestaansmiddelen, de gezinshereniging met Belgen aan strengere voorwaarden te onderwerpen dan de gezinshereniging met Unieburgers en deze met name aan dezelfde regeling te onderwerpen als de gezinshereniging met derdelanders en deze situaties op voet van gelijkheid te behandelen, zoals de Raad van State dit ook heeft gesteld in zijn latere arresten van 24 oktober 2017 (nr. 239.533) en 17 januari 2017 (nr. 237.044). Zo leest de Raad in de parlementaire voorbereiding naar aanleiding van de opmerkingen in het betreffende advies van de Raad van State ook:

“Dit amendement komt tegemoet aan deze opmerkingen maar behoudt tevens de krachtlijnen die werden voorgesteld door amendement nr. 147. De indieners van dit amendement streven er naar om voorwaarden op te leggen aan de vreemdelingen die in ons land verblijfsrecht hebben en voor Belgische onderdanen om zich met hun partner en eventueel kinderen te herenigen. De bedoeling van deze maatregel bestaat er in om de omstandigheden waarin de gezinshereniging gebeurt in de best mogelijke omstandigheden te laten verlopen en de nieuwkomers samen met de gezinshereniger in betere toekomst in ons land te geven.

Gezinshereniging met een Belg

De Raad van State maakt een veralgemeende interpretatie van het arrest Zambrano (Europees Hof van Justitie in de zaak C-34/09). Het arrest wordt in haar lezing uitgebreid naar alle Belgen, terwijl het arrest Zambrano betrekking heeft op het zeer specifieke geval van “Belgische kinderen van jonge leeftijd met illegaal verblijvende ouders” en dus geenszins betrekking heeft op alle categorieën Belgen.

Bovendien gaat de Raad voorbij aan overweging 39 van het arrest Zambrano dat uitdrukkelijk aangeeft dat richtlijn 2004/38 van de Europese Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, niet van toepassing is wanneer de betrokkene zich niet naar een andere lidstaat heeft begeven.

Verder moet worden gewezen op het feit dat artikel 40ter van de vreemdelingenwet in zijn huidige versie reeds jaren voorziet in een strengere behandeling voor bepaalde Belgen die zich laten vervoegen. Voor bloedverwanten in opgaande lijn moet de Belgische onderdaan vandaag immers reeds aantonen dat hij over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat zij tijdens het verblijf in het Rijk ten laste vallen van de openbare overheden en dat hij over een ziektekosten-verzekering beschikt die de risico's van de betrokken familieleden in België dekt. Deze strengere behandeling voor deze categorie familieleden van Belgen werd in het verleden nooit vernietigd en werd ook nooit als een ongeoorloofde discriminatie gekwalificeerd.

Om echter een technisch antwoord te bieden op het advies van de Raad van State werkt dit amendement de bestaande regeling van artikel 40ter verder uit. Eerder dan gezinshereniging met Belgen op te nemen in artikel 10, wordt hierbij geopteerd om de gezinsherenigingvoorwaarden rond bestaansmiddelen, huisvesting, ziektekostenverzekering en de leeftijdsvoorwaarden van 21 jaar voor beide partners op te nemen in het artikel 40ter.” (Parl.St. Kamer 2010-2011, DOC 53/443-16, p. 32-33).

2.12. De bestaansmiddelenvereiste in artikel 10, §§ 2 en 5 van de Vreemdelingenwet in het kader van de gezinshereniging met derdelanders is ook in heel gelijkaardige bewoordingen gesteld als de bestaansmiddelenvereiste in artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Dit gegeven vindt bevestiging in het arrest van het Grondwettelijk Hof van 26 september 2013 met nr. 121/2013, waarin het Hof naar aanleiding van de voormelde wet van 8 juli 2011 vaststelde dat er geen onderscheid bestaat *“in de wijze waarop de oorsprong van de bestaansmiddelen van de gezins-hereniger in aanmerking zou worden genomen, naargelang deze een onderdaan van een derde Staat, dan wel een Belg is, nu de artikelen 10, § 2, en 40ter, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 op dit punt in identieke bewoordingen zijn gesteld”* (B.64.6).

2.13. De regeling ingevoerd door de voormelde wet van 8 juli 2011 voor de gezinshereniging met derdelanders, zoals thans voorzien in de artikelen 10 en 10bis van de Vreemdelingenwet, vormt een omzetting van de richtlijn 2003/86 (zie *Parl.St. Kamer 2010-2011*, nr. 53/443-1, p. 4). De betreffende bepalingen dienen dan ook te worden geïnterpreteerd overeenkomstig de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie met betrekking tot deze richtlijn.

2.14. Artikel 7, lid 1 van de richtlijn 2003/86 stelt als volgt:

“Bij de indiening van het verzoek tot gezinshereniging kan de betrokken lidstaat de persoon die het verzoek heeft ingediend, verzoeken het bewijs te leveren dat de gezinshereniger beschikt over:

[...]

c) stabiele en regelmatige inkomsten die volstaan om hemzelf en zijn gezinsleden te onderhouden, zonder een beroep te doen op het stelsel voor sociale bijstand van de betrokken lidstaat. De lidstaten beoordelen daartoe de aard en de regelmaat van deze inkomsten en kunnen rekening houden met de nationale minimumlonen en pensioenen, evenals met het aantal gezinsleden.”

Het Hof van Justitie gaf in zijn arrest van 6 december 2012 in de zaken C-356/11 en C-357/11, O. en S. en L., aan dat, wat de bestaansmiddelenvereiste in het kader van de richtlijn 2003/86 betreft, *“het [...] vereiste geïndividualiseerd onderzoek van de verzoeken om gezinshereniging in beginsel betrekking heeft op de inkomsten van de gezinshereniger en niet op de inkomsten van de onderdaan van het derde land waarvoor uit hoofde van gezinshereniging een verblijfsrecht wordt aangevraagd (zie arrest Chakroun, punten 46 en 47)”* (punt 72).

In zijn meer recente arrest van 3 oktober 2019 in de zaak C-302/18, X. tegen België, heeft het Hof van Justitie, gevat door een prejudiciële vraag met betrekking tot de richtlijn 2003/209/EG van de Raad van

25 november 2003 betreffende de status van langdurig ingezetenen onderdanen van derde landen, incidenteel ook verduidelijking gebracht inzake de voorwaarde van de bestaansmiddelen die de lidstaat kan stellen overeenkomstig artikel 7, lid 1 van de richtlijn 2003/86.

Het Hof van Justitie oordeelt in zijn meer recente arrest dat *“uit artikel 7, lid 1, onder c), van richtlijn 2003/86 voort[vloeit] dat niet de herkomst van de inkomsten beslissend is, maar de stabiliteit en de toereikendheid ervan, rekening houdend met de individuele situatie van de betrokkene”* (punt 40).

Vervolgens onderstreept het Hof van Justitie dat *“[u]it het onderzoek van de bewoordingen, de doelstelling en de context van artikel 5, lid 1, onder a), van richtlijn 2003/109, in het licht van met name de vergelijkbare bepalingen van de richtlijnen 2004/38 en 2003/86, [...] naar voren [komt] dat de herkomst van de in deze bepaling genoemde inkomsten voor de betrokken lidstaat geen beslissend criterium is bij de toets of zij vast, regelmatig en voldoende zijn”* (punt 41) en dat het *“aan de bevoegde autoriteiten van de lidstaten [staat] om de individuele situatie van de aanvrager van de status van langdurig ingezetene in haar geheel concreet te analyseren, en te onderbouwen of zijn inkomsten al dan niet voldoende zijn en al dan niet een zekere bestendigheid en continuïteit vertonen, zodat de aanvrager niet ten laste komt van het gastland”* (punt 42).

2.15. Zoals reeds werd aangegeven, heeft de Belgische wetgever op het vlak van de gezinshereniging met de eigen nationale onderdanen die geen gebruik hebben gemaakt van hun rechten van vrij verkeer willen aansluiten bij de praktijk zoals deze reeds langer geldt in bijvoorbeeld Nederland waarbij hiervoor dezelfde voorwaarden gelden als in de situatie van gezinshereniging met derdelanders zoals geregeld in de richtlijn 2003/86.

In de Nederlandse context aanvaardde het Hof van Justitie reeds dat het bevoegd was om uitspraak te doen over prejudiciële vragen over de bepalingen van de richtlijn 2003/86 in situaties die handelden over de gezinshereniging met de eigen nationale onderdanen die geen gebruik hadden gemaakt van hun rechten van vrij verkeer. Het Hof van Justitie achtte het gerechtvaardigd dat het Unierechtelijke bepalingen uitlegt in situaties die niet binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen *“wanneer deze bepalingen door het nationale recht op rechtstreekse en onvoorwaardelijke wijze toepasselijk zijn gemaakt op dergelijke situaties, teneinde een gelijke behandeling te verzekeren van deze situaties en situaties die binnen de werkingssfeer van die bepalingen vallen”*. Het Hof aanvaardde dat hiervan sprake was in de Nederlandse context waar de nationale wetgever een situatie die binnen de werkingssfeer van het recht van de Unie valt en een situatie die niet binnen de werkingssfeer van dat recht valt aan eenzelfde regel onderwerpt, waardoor volgens het nationale recht deze situaties op dezelfde wijze moeten worden behandeld (HvJ 12 december 2019, G.S. en V.G., zaken C-381/18 en C-382/18, punten 38-48, en de aldaar aangehaalde rechtspraak). Het Hof van Justitie benadrukte dat de Europese Unie er in dergelijke situaties belang bij heeft dat, ter vermindering van uiteenlopende uitleggingen in de toekomst, de uit het Unierecht overgenomen bepalingen uniform worden uitgelegd (punt 42).

Deze rechtspraak van het Hof van Justitie bouwt verder op eerdere rechtspraak waarbij het Hof zijn bevoegdheid reeds aanvaardde in situaties waarin *“de nationale wetgever bij de omzetting van de bepalingen van een richtlijn in nationaal recht heeft besloten, zuiver interne situaties op dezelfde wijze te behandelen als situaties die door de richtlijn worden geregeld, en hij zijn nationale wetgeving dus heeft aangepast aan het gemeenschapsrecht”* (HvJ 17 juli 1997, Leur-Bloem, C-28/95, punt 34).

2.16. Ook de Raad van State heeft al in verschillende arresten aangegeven dat een richtlijnconforme interpretatie van een nationale bepaling aan de orde is in gevallen waarin de feiten van het hoofdgeding weliswaar niet binnen de directe werkingssfeer van het Unierecht vallen, maar de bepalingen van dat recht van toepassing zijn op grond van de nationale wettelijke regeling waarin ten aanzien van situaties waarvan alle aspecten zich binnen één lidstaat afspelen, is gekozen voor dezelfde aanpak als in het Unierecht (zie onder meer RvS 24 oktober 2017, nr. 239.533; RvS 17 januari 2017, nr. 237.044).

2.17. Rekening houdend met wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat gelet op enerzijds de tekstuele gelijkenissen in de wet wat betreft de bestaansmiddelenvereiste en anderzijds de duidelijke wil van de wetgever om, wat deze vereiste betreft, de gezinshereniging op grond van artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet en deze op grond van de artikelen 10 en 10bis van de Vreemdelingenwet aan eenzelfde regeling te onderwerpen, om een gelijke behandeling van deze categorieën te verzekeren, deze voorwaarde zoals vervat in artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet moet worden geïnter-preteerd in overeenstemming met de richtlijnen gegeven door het Hof van Justitie, zoals hierboven weergegeven.

2.18. Waar verweerder verwijst naar het arrest van het Grondwettelijk Hof van 24 oktober 2019 met nr. 149/2019, merkt de Raad op dat het Hof zich in dit arrest uitsprak over *“de door het verwijzende rechtscollege gegeven interpretatie van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 en inzonderheid van de term « beschikt »” volgens dewelke “enkel de persoonlijke inkomsten van de Belgische gezinshereniger die zijn recht van vrij verkeer niet heeft uitgeoefend, in aanmerking [kunnen] worden genomen als « stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen », met uitsluiting van die van zijn echtgenoot, met het oog op het verkrijgen van een verblijfsrecht via gezinshereniging”* (overweging B.6.2). Het Grondwettelijk Hof had in de bij hem aanhangige zaken op 5 juni 2019 de debatten reeds gesloten, waardoor het voormelde arrest van het Hof van Justitie van 3 oktober 2019, gepubliceerd op 9 december 2019, dat een nieuw licht werpt op de beoordeling van de bestaansmiddelenvoorwaarde in het kader van de richtlijn 2003/86, niet reeds voorlag.

Rekening houdend met enerzijds de tekst van de wet en de wil van de wetgever en anderzijds de recente ontwikkelingen in de rechtspraak van het Hof van Justitie, dringt actueel een andere lezing van artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet zich op, waarbij de herkomst van de bestaansmiddelen geen beslissend criterium is. In deze interpretatie laat artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet het bestuur niet toe om de bestaansmiddelen van de aanvrager zelf zonder meer buiten beschouwing te laten om de enkele reden dat dit niet de persoonlijke bestaansmiddelen zijn van de Belgische referentiepersoon. Enkel deze interpretatie sluit trouwens aan bij de eerdere uitspraak van het Grondwettelijk Hof van 26 september 2013 in het arrest met nr. 121/2013 dat er geen onderscheid bestaat *“in de wijze waarop de oorsprong van de bestaansmiddelen van de gezinshereniger in aanmerking zou worden genomen, naargelang deze een onderdaan van een derde Staat, dan wel een Belg is, nu de artikelen 10, § 2, en 40ter, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 op dit punt in identieke bewoordingen zijn gesteld”* (B.64.6).

2.19. In de voorliggende zaak geeft verweerder aan dat hij de bestaansmiddelen van verzoekster zelf weigert in rekening te brengen, om de enkele reden dat dit niet de persoonlijke bestaansmiddelen zijn van de Belgische referentiepersoon. Verweerder bevestigt in zijn nota zo ook dat hij in het kader van de toepassing van artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet uitsluitend de persoonlijke bestaansmiddelen van de referentiepersoon in rekening kan brengen, met uitsluiting van deze van de aanvrager zelf. Aldus gaat verweerder, zoals verzoekster correct aanvoert, over tot een te strikte interpretatie van de term *“beschikken”* in artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet, met miskennis van deze wetbepaling, met name door uit te sluiten dat de referentiepersoon zich kan beroepen op bestaansmiddelen die hem ter beschikking worden gesteld door zijn echtgenote. Het verweer in de nota met opmerkingen wordt, om de hiervoor uiteengezette redenen, niet bijgetreden.

2.20. Een schending van artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt aangetoond.

2.21. Het middel is, in de aangegeven mate, gegrond en leidt tot nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 13 april 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf maart tweeduizend vierentwintig door:

I. CORNELIS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
T. LEYSEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

T. LEYSEN	I. CORNELIS
-----------	-------------